

KAREL NOORDZIJ

Karel J. Noordzij (1946) was Algemeen Voorzitter van Transport en Logistiek Nederland. Noordzij was ook lid van de Sociaal Economische Raad en van het Dagelijks Bestuur van de werkgeverorganisatie VNO-NCW. Hij is een van de grondleggers van Nederland Distributieland. Noordzij is zeer betrokken bij de vraag hoe werkgelegenheid kan toenemen, terwijl de aarde toch niet uitgeput raakt en leefbaar blijft. Hij is lid van de Nederlandse Hervormde Kerk.

GELOVIGE OP GEVOELSNIVEAU

Onze Vader die in de hemel zijt,

Zo begin ik deze brief, Heer, omdat dat de gewoonte is bij het Onze Vader. Toch ben ik beschroomd om U in het openbaar zo aan te spreken. Want ik weet eigenlijk niet wie en hoe U bent; wel voel ik af en toe uw weldadige aanwezigheid. Helemaal vreemd voor mij is het feit dat ik U een brief schrijf. Want als ik met U in contact probeer te komen, is dat veeleer door stilte en gebed. Ik weet niet beter. Daarom zal ik deze brief maar een 'schriftelijk gebed' noemen.

Allereerst wil ik U mijn dankbaarheid betuigen. Er zijn in deze wereld veel droevige zaken, maar er is toch ook zoveel te genieten en te vieren. Te genieten van uw schepping, van de natuur, van de stilte, de vogels, het water, van de onstuimige krachten in diezelfde natuur. Te genieten van de onschuld van kleine kinderen, te genieten van hun echtheid, die wijzelf vaak verliezen. Te lachen. Dank voor mijn medemensen, in wie U zich vaak manifesteert. Dank voor de talenten die ik heb gekregen. Ik probeer ze zo goed mogelijk te gebruiken. Dank voor de gezondheid waarin ik leef en voor het gezin dat ik heb. Dank U ook voor de hulp die ik voel als het een keer niet zo goed gaat of als de tijden moeilijk zijn.

Tegelijkertijd wil ik U om vergeving vragen. Vergeving voor het feit dat mijn ego nog zo vaak denkt dat ik het wel alleen kan. Vergeving voor al die keren dat ik te kort schiet ten opzichte van mijn vrouw en kinderen, van mijn collega's en anderen. Voor al die keren dat ik te snel oordeel en eigenlijk veroordeel. De balk in mijn eigen oog

verhindert niet alleen mijn uitzicht, maar ook mijn inzicht. Al het oordelen van anderen is vaak een projectie van iets onverwerkt in mezelf.

Graag vraag ik ook uw hulp in veel dingen. Wij mensen zijn geschapen naar uw beeld en daarvan is Jezus voor ons het voorbeeld. Wilt U mij helpen om daaraan enigszins te voldoen. Ik vraag uw hulp om anderen te vergeven, maar ook om mezelf te vergeven. De diepste betekenis van vergeven is dat ik de hoop op een beter verleden loslaat, en dat vind ik nog wel eens moeilijk.

Ook vraag ik uw hulp om echt op U te vertrouwen. Om mijn drammerigheid los te laten en het echt over te laten aan U. Te vertrouwen dat er een teken van uw Heilige Geest komt via mijn intuïtie en dat ik dan weet dat U dat teken geeft. Help mij de stilte op te zoeken in deze jachtige wereld zodat ik beter met U kan communiceren. Wilt U mij ook helpen om echt te luisteren naar anderen. Niet alleen met het oor, maar juist met het hart en de geest. Wilt U ook aan diegenen troost en kracht geven die door een ongeluk of rampspoed zijn getroffen.

Wil de mensen in de maatschappij en de politici bijstaan in het vinden van een goed antwoord op de belangrijke vragen. Bijvoorbeeld: 'Hoe kunnen we aan de ene kant de werkgelegenheid van onze kinderen en kleinkinderen veilig stellen, maar tevens als goede rentmeesters een leefbare wereld behouden voor diezelfde kinderen en kleinkinderen'.

Ik sluit af met de woorden: uw wil geschiede, zowel in de hemel als ook op aarde. Maar ik moet U wel bekennen dat ik juist daarmee niet zo goed raad weet. Aan de ene kant gebeuren er dingen waarvan ik me niet kan voorstellen dat het uw wil is. Bijvoorbeeld oorlogen, politiek geweld en armoede. Aan de andere kant geef ik mij heel graag over in uw barmhartige handen, wetend dat U toch beschikt. Er gebeuren immers dingen die ineens op hun

plaats vallen. Voor mij is de tegenstelling tussen mijn eigen verantwoordelijkheid en uw voorbeschikking een existentiële vraag die ik niet met mijn hoofd, maar alleen met mijn 'zijn' en met m'n hart kan oplossen.

Here God, ik sluit af met een gevoel van onvolledigheid. De rest moet maar zonder woorden.

KAREL NOORDZIJ

Meneer Noordzij, u bent een gelovig mens. Waarom?

'Ik geloof inderdaad oprecht in God, maar ik vind het wel moeilijk om dat zo recht voor zijn raap te zeggen. Het klinkt zo pedant. Ik heb het geloof overigens heel natuurlijk in mijn opvoeding meegekregen. Ik ben nooit zwaar gedwongen, ik ben ook niet in een dogmatisch gezin opgegroeid. Het is eigenlijk vanzelf gegaan. Maar de laatste tijd ben ik me er wel veel meer voor gaan interesseren. Ik kreeg een beetje genoeg van de oppervlakkigheid van veel dingen. Er is veel meer aan de hand met de mens dan alleen datgene wat je aan de buitenkant ziet. Dat proces fascineert mij bijzonder.'

U ging op zoek?

'Zoals velen zoek ik, nu al jaren. Ik denk dat ik ook wel zal blijven doorzoeken tot ik 92 ben.'

Uw brief draait om drie thema's: danken, vergeven en helpen. Is dat een kenmerkende trits voor u?

'Ik hoop dat die begrippen mijn leven beheersen. Dat is lang niet altijd zo. Voor ik het weet, ben ik bezig met het slechte in mezelf. Daarom probeer ik heel bewust altijd eerst het goede te vinden en God daarvoor te danken.'

Vergeven is ook ongelooflijk belangrijk: als je goed in het leven wilt staan en goed met anderen wilt omgaan, moet je eerst met jezelf in het reine komen. Daarom heb ik vergeven op de tweede plaats gezet. Je kunt aan God vragen of Hij jou vergeeft. Maar je moet ook beseffen dat je fouten maakt door een gebrek aan kennis. Je weet vaak letterlijk niet beter. Dus geef jezelf niet altijd op je donder. Beseff dat je op dat moment alles hebt gedaan wat je kon en dat je met je fouten moet leren leven. De hoop op een beter verleden moet je loslaten. Zo heb ik het geschreven.'

Hebt u de neiging uzelf op uw donder te geven als er iets fout gaat?

'Ja, ik wil liever met mezelf beginnen, voordat ik zo nodig anderen zal hervormen. Er zijn natuurlijk ook mensen die heel maatschappelijk geloven. Zij vinden dat we de structuren van de maatschappij moeten veranderen. Ik ben daar veel bescheidener in. Het is natuurlijk mooi om in naam van God allerlei dingen te doen, maar er zijn ook kruistochten gehouden en moorden gepleegd in naam van God. Het is zo gemakkelijk je eigen fouten over het hoofd te zien. Een opmerking is zo gemaakt, zonder dat je er erg in hebt dat die kwetsend overkwam. Ik ben graag de eerste om dat te erkennen, zodat ik excuus kan vragen. Mensen zouden veel meer egards voor elkaar moeten hebben. Ikzelf dus ook.

Tegelijkertijd is het niet constructief om jezelf altijd de schuld te geven. Mijn vergissingen zijn geen fouten. Het gaat om lessen waarvan ik kan leren. Let eens op baby's als ze beginnen te lopen. Ze lopen naar de overkant van de kamer, maar voordat ze er zijn, zijn ze al twintig keer gevallen. Niemand vindt dat erg, want ze proberen het. Ze worden al toegejuicht omdat ze het alleen maar proberen. Wij volwassenen zijn zo hard voor onszelf. Als het even niet lukt, worden we direct kwaad op onszelf. We moeten onszelf veel positiever en liefdevoller benaderen. Wees eerlijk tegen jezelf, maar niet te hard.'

U schrijft in uw brief dat u Gods aanwezigheid soms kunt voelen...

'Als ik heel erg geconcentreerd en in stilte bid, dan komt er soms een weldadig gevoel over me. Dan meen ik te voelen dat dat iets met God en zijn Heilige Geest te maken heeft. Zo gaat het bij mij. Misschien dat

het bij anderen ook zo gaat. Ik denk het wel. Maar je moet durven de stilte te zoeken. Ik denk dat daar een ongelooflijk grote opdracht ligt voor iedereen in de nieuwe maatschappij, in de nieuwe economie. Alles gaat alleen maar sneller en jachtiger. Het lijkt wel of de mensen bang worden als de radio eens even niet aanstaat. Maar ik denk ook dat het heel weldadig is als ze door die angst heenkomen en met zichzelf alleen zijn. En God komt dan ook wel.'

God komt dan ook wel... Gaat het zo?

'God is overal. Ik zie dat Hij zich soms manifesteert in een medemens, omdat die je geweldig kan helpen. Ik denk dat God dat dan voor je heeft gedaan. God is er natuurlijk wel, alleen wij hebben vaak het luikje dicht waardoor we Hem kunnen horen. Ik denk dat we door de stilte het luikje kunnen openzetten. Zo geven we de gelegenheid aan onze intuïtie, of aan de Heilige Geest, om tot ons door te dringen.'

Hebt u het nodig, af en toe stil te zijn?

'Ik denk het wel. Maar heel vaak denk ik te weinig tijd te hebben, is het te druk. Ik zou nog veel vaker stil kunnen zijn. Als je helemaal niet stil bent, verlies je het perspectief. Dan ga je jachten en jagen. Je wordt geïrriteerd en moe. Je verliest het overzicht en de reflectie. Je verliest de relativiteit van de dingen. Je denkt dat sommige dingen heel belangrijk zijn, terwijl ze in het perspectief van de eeuwigheid niets voorstellen. Ik merk dat ook bij mezelf. Als ik langere tijd niet stil ben, kom ik in de greep van de waan van de dag. Ik moet mezelf af en toe dwingen om stil te zijn. Maar het is net als met zwemmen: als je er even door bent, is het heerlijk.'

U verwijst naar uw intuïtie. Hoort u via uw intuïtie God spreken?

'Sommige mensen zeggen: "ik voel het aan mijn water", of "mijn goed-feeling zegt dat ik het zo moet doen". Dat is niet beredeneerd met het hoofd, maar met het hart en met de intuïtie. Het heeft iets te maken met de stem van de Heilige Geest. Die komt via dat kanaal tot je. Ik heb daar geen bewijs voor. Maar ik denk dat de Heilige Geest zo werkt.

Ik merk dat het voor mij geldt. Ik kan er alleen maar uit ervaring over spreken. Maar het helpt me echt.

Soms in een vergadering weet ik ineens wat ik moet zeggen. Zonder dat ik erover heb nagedacht. Ineens komt het eruit. 't Kan een kwinkslag zijn, waardoor het gesprek weer openvalt. Het is essentieel te vertrouwen op je intuïtie. Wij mannen zijn veel te rationeel. Wij denken met onze kop, we nemen besluiten. Maar we maken geen keuzes. Keuzes maak je met je hart en je gevoel. Voor mij als gelovige heeft dat te maken met de Heilige Geest. Ik denk dat mensen die niet in God geloven die mogelijkheid ook hebben, maar dat ze het niet als zodanig erkennen. Mannen nog minder dan vrouwen.'

Geloven heeft voor u dus veel te maken met gevoel en intuïtie. Uw vrouw is katholiek. Hebt u het van haar geleerd? Protestanten hebben dat misschien wat minder ontwikkeld...

'Het was voor mij als lid van de Nederlandse Hervormde Kerk heel vreemd om naar de katholieke kerk te gaan. Wij gaan nu naar beide kerken. Zij blijft katholiek, ik blijf Nederlands hervormd. En op dat oorkussen zit er bij ons geen duivel tussen. Het is een verrijking van ons beider geloofsleven. Protestanten zijn inderdaad veel rationeler. Ik kan genieten van een prachtige preek in de Nederlandse Hervormde Kerk. Maar aan de andere kant kan ik ook genieten van de devotie en de liturgie van de Katholieke Kerk. De combinatie vind ik het mooiste.'

U bidt in uw brief om hulp om te genieten van het leven. Heb je daarbij hulp nodig?

'Mooie dingen zijn na verloop van tijd vaak zo vanzelfsprekend. Je bent gewend aan het mooie bos waarin je woont. Je ziet het niet meer en geniet er soms niet meer van. En als ik mijn aandacht niet bij het eten heb, proef ik het nauwelijks. Een uur later ben ik dan eigenlijk vergeten wat ik at. Ik hoop dat ik leer om aandacht te schenken aan datgene wat ik op dat moment doe en daardoor kan genieten. De kunst is te beseffen dat ik hier en nu leef. Dat ik niet nu al denk aan de boodschappen die ik straks moet doen. Ik moet niet het ene doen terwijl ik het andere zit te denken.'

Kunt u zich een leven zonder God voorstellen?

'Nee, maar tegelijk kan ik het bestaan van God niet bewijzen. Ik ga het ook niet proberen, want die discussie is zinloos. Ik denk wel dat ieder mens ooit nadenkt over de zin van het leven. Wat is die zin? Wat is mijn opdracht in dit leven? Dat die zin er niet is, is mij zo vreemd dat ik me dat nauwelijks kan voorstellen. Ook daar ben ik heerlijk kinderlijk in, en dat laat ik maar zo. Ik geloof in een hiernamaals. Dat we elkaar allemaal weer tegenkomen in de hemel op een of andere manier.'

Zou het u teleurstellen als er toch niets zou zijn na uw dood?

'Als ik daar nu als mens – met al mijn beperkingen – over nadenk, zou ik dat heel jammer vinden. Maar aan de andere kant: dan is er wel wat anders. Dat zullen we dan wel zien. Wie weet het wel precies? Ik niet. Ik merk dat God er is. Ik voel dat. Dat kun je makkelijk onder de noemer psychologie of verbeelding schuiven. Maar er zijn wel velen die het met mij zo beleven.'

U sluit uw brief af met een gevoel van onvolledigheid. Waar komt dat vandaan?

'Dat is mijn schroom. Wat moet ik nou mooi zitten doen tegen God? Ik kan nog wel een hele brief volschrijven. Ik had ook niks kunnen zeggen. Ten opzichte van God zal ik me altijd onvolledig voelen.'

Ik begin mijn gebed vaak met uitvoerige verhandelingen, opdat ik maar niets vergeet! Maar even later lach ik daar weer om. God weet al lang wat ik nodig heb of wil. Misschien is het veel beter om maar gewoon stil te zijn. Hij bestiert alles wel. Ik hoef daar niet veel woorden aan te besteden.'